

ÎNCHEIERE

27 aprilie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului

Judecătorii:

Tatiana Vieru

Valentina Clevadi

Oleg Sternioală

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat Ana Lari împotriva deciziei din 24 noiembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău,

adoptată în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ana Lari împotriva Svetlanei Gavrilov cu privire la constatarea nulității contractului de prestări servicii juridice, repunerea părților în poziția inițială și încasarea sumei,

c o n s t a t ă :

La data de 15 ianuarie 2013, Ana Lari s-a adresat cu o cerere de chemare în judecată împotriva Svetlanei Gavrilov solicitând inițial încasarea din contul Svetlanei Gavrilov a sumei de 9000 dolari SUA, ca fiind o îmbogățire fără justă cauză.

În motivarea acțiunii, reclamanta a invocat că la data de 07 decembrie 2004, prin intermediul lui Ion Popușoi, a încheiat un contract de asistență juridică cu avocatul Svetlana Gavrilov pentru apărarea intereselor soțului său, în care nu a fost indicată suma onorariului ce urma să fie achitată.

Indică că, prin intermediul lui Ion Popușoi a achitat pârtei suma de 8680 lei, fapt confirmat prin semnătura aplicată pe verso-ul contractului, iar suplimentar, pârta a făcut un raport pe marginea lucrărilor executate în sumă totală de 10850 lei, cu descifrarea costului lucrărilor, cu mențiunea că 8680 lei au fost achitați.

Afirmă că, în luna decembrie 2004, prin intermediul lui Ion Popușoi, a achitat pârtei suma de 9000 dolari SUA, suma nereflectată în evidența contabilă a pârtei și i s-a explicat că banii sunt destinați persoanelor cu funcție de răspundere din cadrul Curții Supreme de Justiție și Procuraturii Generale. Însă, soțul său nu a fost eliberat, așa cum i-a promis Svetlana Gavrilov.

Menționează că, la data de 05 ianuarie 2006 a depus o plîngere pe marginea acțiunilor avocatului Svetlana Gavrilov, iar la 12 ianuarie 2006 s-a dispus inițierea urmăririi penale pe marginea faptelor expuse în plîngerea sa.

Prin decizia din 14 februarie 2012 a Curții de Apel Chișinău, Svetlana Gavrilov a fost recunoscută vinovată de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 326 alin.(3) lit.a) Cod penal, decizie menținută prin decizia din 16 octombrie 2012 a Curții Supreme de Justiție.

La data de 10 martie 2014, avocatul Andrei Briceac, în interesele Anei Lari, a depus o cerere de completare a cerințelor, solicitând constatarea nulității absolute a contractului de prestări servicii juridice, repunerea părților în poziția inițială prin obligarea pârteii la restituirea sumei de 9000 dolari SUA.

Prin hotărârea din 05 februarie 2015 a judecătoreii Botanica, mun.Chișinău s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de Ana Lari împotriva Svetlanei Gavrilov cu privire la constatarea nulității contractului de prestări servicii juridice, repunerea părților în poziția inițială și încasarea sumei.

Prin decizia din 24 noiembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău s-a respins cererea de apel depusă de avocatul Andrei Briceac, în interesele Anei Lari și s-a menținut hotărârea din 05 februarie 2015 a judecătoreii Botanica, mun.Chișinău.

La data de 12 martie 2016, Ana Lari a declarat recurs împotriva deciziei din 24 noiembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău, solicitând repunerea în termenul de declarare a recursului, casarea deciziei contestate, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În susținerea recursului s-a invocat că instanțele ierahic inferioare nu au aplicat legea ce urma a fi aplicată referitor la constatrea nulității absolute a contractului de prestări servicii din 07 decembrie 2004, deoarece contractul nu a fost înregistrat la biroul intimate.

Afirmă că, contractul de prestări servicii din 07 decembrie 2004 a fost încheiat din cauza unui concurs de împrejurări grele și nu a fost încheiat personal cu ea, ci cu Ion Popușoi, care nu a fost împuternicit în mod legal.

Susține că, instanțele ierahic inferioare nu au aplicat legea ce urma a fi aplicată, repunerea părților în poziție inițială, rezultând din prevederile art. 219 alin.(1)-(2) Cod civil și art. 1389 alin. (1) Cod civil.

Consideră că, instanțele ierahic inferioare i-au încălcat dreptul privind protecția proprietății, garantat de art. 46 al Constituției al RM și art.1 al Protocolului Adițional la CEDO, prin lipsirea acesteia de suma de 9000 dolari SUA, care este proprietatea acesteia.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul împotriva deciziei se depune în termen de 2 luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia Curtii de Apel Chișinău a fost adoptată la 24 noiembrie 2015, iar Ana Lari a declarat recurs la data de 12 martie 2016.

Materialele pricinii atestă că decizia a fost expediată participanților la proces la data de 04 decembrie 2015, conform scrisorii de însoțire (Vol.I, f.d.248), iar date despre recepționarea acesteia lipsesc.

Concomitent, Completul notează că recurenta invocă că a luat cunoștință de decizia contestată la data de 12 ianuarie 2016, iar alte probe care să ateste contrariul lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat de Ana Lari la data de 12 martie 2016, este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Ana Lari, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă

încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Ana Lari nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, Completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Re bait și alții contra

Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a recunoaște recursul declarat de Ana Lari, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Se recunoaște inadmisibil recursul declarat de Ana Lari împotriva deciziei din 24 noiembrie 2015 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală